RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

12. april 2011 *

I sag T-28/10,

Euro-Information — Européenne de traitement de l'information, Strasbourg (Frankrig) ved advokat A. Grolée,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 11. november 2009 af Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (sag R 635/2009-2) vedrørende en ansøgning om registrering af ordmærket EURO AUTOMATIC PAYMENT som EF-varemærke,

har

* Processprog: fransk.

RETTEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová, og dommerne K. Jürimäe (referererende dommer) og M. van der Woude,

justitssekretær: E. Coulon,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 26. januar 2010,

under henvisning til svarskriftet, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 16. april 2010,

under henvisning til replikken, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 28. juni 2010,

under henvisning til, at idet ingen af parterne har fremsat nogen anmodning om fastsættelse af et retsmøde inden for en frist af en måned, efter at det var forkyndt, at den skriftlige forhandling var afsluttet, og Retten derfor på grundlag af den refererende dommers rapport og i henhold til artikel 135a i Rettens procesreglement har besluttet at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter et mundtligt stadium,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

1 Den 18. juli 2008 indgav sagsøgeren, Euro-Information — Européenne de traitement de l'information, i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), med senere ændringer (erstattet af forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1)), en ansøgning om registrering af et EF-varemærke til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (herefter »Harmoniseringskontoret«).

2 Det varemærke, der er søgt registreret, er ordmærket EURO AUTOMATIC PAYMENT.

3 De varer og tjenesteydelser, som registreringsansøgningen vedrører, henhører under klasse 9, 35-38, 42 og 45 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret.

4 Ved afgørelse af 6. april 2009 imødekom undersøgeren ansøgningen om registrering for alle tjenesteydelserne i klasse 35, 37, 38, 42 og 45 og for visse varer og tjenesteydelser i klasse 9 og 36. Derimod afslog undersøgeren registrering af det ansøgte varemærke for så vidt angår de øvrige varer og tjenesteydelser i klasse 9 og 36 på grundlag af artikel 7, stk. 1, litra b) og c), sammenholdt med artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 40/94 [nu henholdsvis artikel 7, stk. 1, litra b) og c), og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 207/2009]. Disse varer og tjenesteydelser svarer for hver klasse til følgende beskrivelse:

— klasse 9: »salgsautomater, pengeautomater, billetautomater, automater til kontoopgørelser og kontoudtog, betalingsautomater, hæveautomater, hukommelseskort eller mikroprocessorkort, magnetiske kort, magnetiske identitetskort eller mikroprocessorkort til identificering, magnetiske eller mikroprocessorbetalingskort, -kreditkort, og -hævekort, stregkodelæsere, detektorer til falske sedler og mønter, magnetiske databærere, optiske databærere, databehandlingsapparater, apparater til intern kommunikation, grænseflader (databehandlingsudstyr), læseapparater (databehandlingsudstyr), software (lagrede programmer), software til bogføring, monitorer (computerprogrammer), computere, periferisk computerudstyr, lagrede computerprogrammer, lagrede systemanvendelsesprogrammer (til computere), radiotelefonapparater, radio- og fjernsynsmodtagere, telefonapparater, mobiltelefoner, mekanismer til forudbetaling til fjernsynsapparater, sendere (telekommunikation), centrale databehandlingsenheder (processorer), edb-programmer og -udstyr, der gør det muligt at tilbyde alle tjenesteydelser vedrørende bankvirksomhed, finansieringsinstitutter og forsikringsvirksomhed via nettet, dvs. it-udstyr og it-anordninger, software til beskyttet onlinebetaling via elektroniske kommunikationsnet, apparater og instrumenter til elektronisk betaling, dvs. it-udstyr og it-anordninger, edb-udstyr til elektronisk betaling, software til elektroniske betalingstransaktioner, elektroniske betalingskort, elektriske og elektroniske anordninger til forvaltning af finansielle transaktioner«

— klasse 36: »bankvirksomhed, finansiel virksomhed, valutarisk virksomhed, kreditkortservice, betalingskortservice, veksling af penge, clearingoperationer (veksling), mæglervirksomhed vedrørende værdipapirer, kredit, elektronisk overførsel af penge, finansielle operationer, monetære transaktioner, finansielle transaktioner, elektronisk betalingsservice, elektronisk overførsel af værdipapirer, pengemidler, kapital, aktier, valuta og andre værdipapirer af enhver art, onlinebetaling via et elektronisk kommunikationsnet, børsmæglervirksomhed og transaktioner via et elektronisk kommunikationsnetværk online«.

5 Den 5. juni 2009 indgav sagsøgeren en klage til Harmoniseringskontoret over undersøgerens afgørelse, for så vidt som denne afslog registrering af det ansøgte varemærke for varer og tjenesteydelser i klasse 9 og 36 som beskrevet i præmis 4 ovenfor.

6 Ved afgørelse af 11. november 2009 (herefter »den anfægtede afgørelse«) afviste Harmoniseringskontorets Andet Appelkammer klagen.

7 Appelkammeret fandt ved at støtte sig til opfattelsen af det ansøgte varemærke hos samtlige engelsksprogede gennemsnitsforbrugere og fagfolk, at den betydning, som undersøgeren lagde til grund af de tre ord, som det pågældende varemærke består af, var korrekt. Appelkammeret fastslog således dels, at udtrykket »euro automatic payment« direkte betegnede anvendelsen af varerne i klasse 9, dvs. at gøre det muligt at foretage automatiske betalinger i euro, og dels at dette udtryk leverede direkte oplysninger om genstanden for tjenesteydelserne i klasse 36, nemlig gennemførelsen eller opnåelsen af automatiske betalinger i euro. Appelkammeret konkluderede særligt, at det ansøgte varemærke var beskrivende i henhold til artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009.

Parternes påstande

8 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Det ansøgte varemærke registreres for alle varer og tjenesteydelser i klasse 9 og 36.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger ved Harmoniseringskontoret og Retten.

9 Harmoniseringskontoret har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

Spørgsmålet om antagelse af sagsøgerens anden påstand til realitetsbehandling

10 Harmoniseringskontoret har fremsat en formalitetsindsigelse støttet på, at stævningens anden påstand skal afvises fra realitetsbehandling, idet det begæres, at Retten pålægger Harmoniseringskontoret at registrere det ansøgte varemærke for samtlige omhandlede varer og tjenesteydelser.

11 Med sin anden påstand har sagsøgeren begæret, at Retten registrerer det ansøgte varemærke.

12 Denne begæring kan fortolkes på to måder. Den kan for det første forstås således, at den tilsigter, at Retten pålægger Harmoniseringskontoret at foretage registrering af det ansøgte varemærke. Ifølge fast retspraksis skal Harmoniseringskontoret i henhold til artikel 63, stk. 6, i forordning nr. 40/94 (nu artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 207/2009) imidlertid træffe de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af Unionens retsinstansers afgørelse. Det tilkommer derfor ikke Retten at give Harmoniseringskontoret et pålæg. Det påhviler dette at drage konsekvenserne af denne doms konklusion og præmisser (Rettens dom af 31.1.2001, sag T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld mod KHIM (Giroform), Sml. II, s. 433, præmis 33, af 21.4.2005, sag T-164/03, Ampafrance mod KHIM — Johnson & Johnson (monBéBé), Sml. II, s. 1401, præmis 24, og af 15.3.2006, sag T-35/04, Athinaiki Oikogeniaki Artpoiia mod KHIM — Ferrero (FERRÓ), Sml. II, s. 785, præmis 15).

13 Sagsøgerens anden påstand kan for det andet forstås således, at den tilsigter, at Retten ændrer den anfægtede afgørelse i henhold til artikel 65, stk. 3, i forordning

nr. 207/2009 ved at træffe den afgørelse, som appelkammeret burde have truffet ifølge bestemmelserne i forordning nr. 40/94. De instanser ved Harmoniseringskontoret, der er kompetente på området, vedtager ikke formelle afgørelser vedrørende registreringen af et EF-varemærke, som kan påklages. Appelkammeret har derfor ikke kompetence til at behandle en begæring om, at det registrerer et EF-varemærke. Under disse omstændigheder tilkommer det heller ikke Retten at påkende et krav om omgørelse, hvorefter Retten bør ændre et appelkammers afgørelse i denne retning (Rettens kendelse af 30.6.2009, sag T-285/08, Securvita mod KHIM (Natur-Aktien-Index), Sml. II, s. 2171, præmis 14 og 17-23).

14 Sagsøgerens anden påstand må derfor afvises.

Formaliteten vedrørende de dokumenter, der er vedlagt i stævningens bilag 9

15 Harmoniseringskontoret har gjort gældende, at stævningens bilag 9, for så vidt som det indeholder beviser, som ikke blev fremlagt i sagen for Harmoniseringskontoret, skal afvises.

16 Sagsøgeren har ikke bestridt, at de pågældende beviser er nye.

17 I den forbindelse bemærkes, at Rettens opgave, når et søgsmål, som indbringes for den, har til formål at efterprøve lovligheden af afgørelser truffet af Harmoniseringskontorets

appelkamre, jf. artikel 65 i forordning nr. 207/2009, ifølge retspraksis ikke er at foretage en fornyet undersøgelse af de faktiske omstændigheder i lyset af dokumenter, der for første gang fremlægges for Retten. Det er nemlig i strid med procesreglementets artikel 135, stk. 4, hvorefter der ikke i parternes processkrifter må foretages nogen ændring af sagsgenstanden, som den har foreligget for appelkammeret, at tillade disse beviser (jf. i den retning dom af 6.3.2003, sag T-128/01, DaimlerChrysler mod KHIM (Calandre), Sml. II, s. 701, præmis 18).

18 I det foreliggende tilfælde er det ikke bestridt, at beviserne i stævningens bilag 9 blev fremlagt for første gang for Retten. De pågældende dokumenter skal derfor afvises.

Om realiteten

19 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet gjort to anbringender gældende vedrørende for det første tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009 og for det andet tilsidesættelse af samme forordnings artikel 7, stk. 1, litra b).

Parternes argumenter

20 For så vidt angår det første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at der set fra den relevante kundekreds' synsvinkel består tilstrækkelig direkte og konkret

forbindelse mellem på den ene side det omtvistede tegn og på den anden side de varer og tjenesteydelser, for hvilke registreringen blev afslået. Det ansøgte varemærke er derfor ikke beskrivende i henhold til artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009.

21 Hvad for det første angår betydningen af de ord, som udgør det omhandlede tegn, har sagsøgeren gjort gældende dels, at ordet »euro« kan forstås som en henvisning til den fælles europæiske valuta, dels at ordet »payment« betyder »betaling« på dansk. Hvad angår ordet »automatic«, der på dansk oversættes til »automatisk«, har sagsøgeren gjort gældende, at dette ord har betydningen »som sker uden udtryk for vilje«. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at ordet »automatic« ikke har nogen betydning, der vedrører bank- eller finanssektoren.

22 Hvad for det andet angår betydningen af udtrykket »euro automatic payment« vurderet i sin helhed har sagsøgeren gjort gældende, at den omstændighed, at ordene i udtrykket er umiddelbart identificerbare, ikke gør varemærket beskrivende af denne grund. Sagsøgeren har gjort gældende, at selv om appelkammeret ikke gav en betydning af udtrykket »euro automatic payment«, synes det at have støttet sig til den betydning, som undersøgeren lagde til grund, dvs. »en automatisk betaling i euro«. Dette udtryk har ingen direkte, klar og umiddelbart identificerbar betydning for den relevante kundekreds i forhold til de omhandlede varer. Udtrykket »euro automatic payment« er alene et vagt begreb for forbrugerne, eftersom det i det mindste er usædvanligt, at en betaling sker automatisk uden udtryk for vilje.

23 Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at det ansøgte varemærke ikke er beskrivende for de varer i klasse 9, for hvilke registreringsansøgningen blev afslået.

24 Hvad for det første angår dels »hukommelsestkort eller mikroprocessorkort, magnetiske kort, magnetiske identitetskort eller mikroprocessorkort til identificering, magnetiske eller mikroprocessorbetalingskort, -kreditkort, hævekort, elektroniske betalingskort« (herefter »kort i klasse 9«), dels »magnetiske databærere, optiske databærere, databehandlingsapparater, apparater til intern kommunikation, grænseflader (databehandlingsudstyr), læseapparater (databehandlingsudstyr), software (lagrede programmer), software til bogføring, monitorer (computerprogrammer), computere, periferisk computerudstyr, lagrede computerprogrammer, lagrede systemanvendelsesprogrammer (til computere), centrale databehandlingsenheder (processorer), edb-programmer og -udstyr, der gør det muligt at tilbyde alle tjenesteydelser vedrørende bankvirksomhed, finansieringsinstitutter og forsikringsvirksomhed via nettet, dvs. it-udstyr og it-anordninger, software til beskyttet onlinebetaling via elektroniske kommunikationsnet, apparater og instrumenter til elektronisk betaling, dvs. it-udstyr og it-anordninger, edb-udstyr til elektronisk betaling, software til elektroniske betalingstransaktioner, elektriske og elektroniske anordninger til forvaltning af finansielle transaktioner« og »radiotelefonapparater, radio- og fjernsynsmodtagere, telefonapparater, mobiltelefoner, mekanismer til forudbetaling til fjernsynsapparater, sendere (telekommunikation)« (herefter »varer inden for it- og telekommunikationssektoren i klasse 9«) har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at appelkammeret ikke var berettiget til at foretage en helhedsvurdering af de ovenfor nævnte varer, idet visse af korttyperne i klasse 9 ikke gør det muligt at gennemføre betalinger, og at visse af varerne inden for it- og telekommunikationssektoren i klasse 9 ikke kan inkorporere en betalingsmekanisme.

25 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at i modsætning til det i den anfægtede afgørelse anførte kan de transaktioner, som gennemføres ved hjælp af »pengeautomater«, »detektorer til falske sedler og mønter«, »hæveautomater«, og »stregkodelæsere«, som er særskilt angivet i ansøgningen, ikke anses for at være betalingstransaktioner. Sagsøgeren har således gjort gældende, at det pågældende varemærke hverken er beskrivende for varerne eller for nogle af deres egenskaber.

26 For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at i modsætning til det i den anfægtede afgørelse anførte er de »automater til kontoopgørelser og kontoudtog«, der er omfattet af det ansøgte varemærke, ikke uløseligt forbundet med »pengeautomater«, og at disse sidstnævnte, selv om det antages, at de er dette, under alle omstændigheder, ligesom det er tilfældet med »automater til kontoopgørelser og kontoudtog«, ikke i sig selv har noget at gøre med en betalingstransaktion.

27 Hvad for det fjerde angår »salgsautomater« og »billetautomater« forholder det sig således, at idet den betaling, der gennemføres i forbindelse med aftagelsen af disse maskiners tjenesteydelse, ikke sker automatisk, men efter en udtrykt vilje, medfører forbindelsen mellem ordet »automatic« og ordene »euro« og »payment«, at udtrykket alene er suggestivt og ikke beskrivende for varerne.

28 For det femte har sagsøgeren gjort gældende, at ved at begære beskyttelse af det ansøgte varemærke særskilt for hver enkelt vare i klasse 9 ville sagsøgeren opnå en særskilt beskyttelse for på den ene side de varer, der gør det muligt at gennemføre en betalingstransaktion, og på den anden side dem, der intet har at gøre med en betalingstransaktion.

29 For det fjerde har sagsøgeren gjort gældende, at det ansøgte varemærke ikke er beskrivende for tjenesteydelserne i klasse 36, som omhandlet i præmis 4 ovenfor, for hvilke varemærkeansøgningen blev afslået (herefter »tjenesteydelserne i klasse 36«).

30 Hvad for det første angår tjenesteydelserne »mæglervirksomhed vedrørende værdipapirer« har sagsøgeren hævdet, at disse svarer til erhvervet for en mellemhandler, der mægler på børsen i valutahandel. Sagsøgeren har gjort gældende, at det ansøgte varemærke hverken er beskrivende for de pågældende tjenesteydelsers genstand eller for nogle af disse tjenesteydelsers egenskaber. Samme konklusion gælder for tjenesteydelsen »børsmæglervirksomhed via et elektronisk kommunikationsnetværk online«.

31 Hvad for det andet angår »veksling af penge« har sagsøgeren bestridt appelkammerets analyser, hvorefter disse transaktioner indebærer gennemførelse af en betaling.

32 Sagsøgeren har for det femte først gjort gældende, at udtrykket »euro automatic payment« for så vidt angår de varer og tjenesteydelser, der er omfattet af varemærket, og som henhører under bank- og finanssektoren, for hvilken ordene »payment« og »euro« kan være suggestivt, ikke har en direkte, klar og umiddelbart identificerbar betydning, idet det højst er suggestivt for den pågældende sektor, efter at den relevante kundekreds har foretaget indgående undersøgelse. Ifølge sagsøgeren gælder dette følgende varer og tjenesteydelser:

— for så vidt angår klasse 9 »magnetiske eller mikroprocessorbetalingskort, -kreditkort, -hævekort, betalingsautomater, hæveautomater, mekanismer til forudbetaling til fjernsynsapparater, edb-programmer og -udstyr, der gør det muligt at tilbyde alle tjenesteydelser vedrørende bankvirksomhed, finansieringsinstitutter og forsikringsvirksomhed via nettet, dvs. it-udstyr og it-anordninger, software til beskyttet onlinebetaling via elektroniske kommunikationsnet, apparater og instrumenter til elektronisk betaling, dvs. it-udstyr og it-anordninger, edb-udstyr til elektronisk betaling, software til elektroniske betalingstransaktioner, elektroniske

betalingskort, elektriske og elektroniske anordninger til forvaltning af finansielle transaktioner«

— for så vidt angår klasse 36 alle tjenesteydelser nævnt i præmis 4 ovenfor med undtagelse af »veksling af penge, mæglervirksomhed vedrørende værdipapirer, kredit, elektronisk overførsel af aktier og andre værdipapirer af enhver art, børsmæglervirksomhed via et elektronisk kommunikationsnetværk online«.

33 Eftersom der for de omhandlede varer og tjenesteydelser alene gøres brug af et upræcist og uforståeligt udtryk, kan det ansøgte varemærke imidlertid ikke anses for beskrivende. Til støtte for sin argumentation har sagsøgeren påberåbt sig Harmoniseringskontorets tidligere praksis, idet selskabet har gjort gældende, at der for et tegn, der alene er suggestivt, ikke kan meddeles afslag på registrering i henhold til artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009.

34 Hvad for det andet angår de øvrige varer og tjenesteydelser, som ifølge sagsøgeren ikke henhører under bank- og finanssektoren, er ordene »euro« og »payment« ikke suggestive, men vilkårlige. Kombinationen af ordene »euro automatic payment« har ikke en bestemt betydning. Den er således hverken beskrivende for de omhandlede varer eller tjenesteydelse eller for nogle af deres egenskaber.

35 Sagsøgeren har følgelig hævdet, at det ansøgte varemærke ikke er beskrivende for de varer og tjenesteydelser, som registreringen blev afslået for, men at det er vilkårligt eller blot suggestivt for disse.

36 For det sjette har sagsøgeren foreholdt appelkammeret ikke at have godtgjort, hvorledes det ansøgte varemærke skulle være »almindeligt anvendt for markedsføringen af de omhandlede varer og tjenesteydelser«. Appelkammeret godtgjorde nemlig ikke, at det omhandlede tegn var blevet anvendt eller ville kunne blive anvendt fremover med et beskrivende formål.

37 Harmoniseringskontoret har bestridt sagsøgerens argumenter.

Rettens bemærkninger

38 I henhold til artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009 er varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved disse, udelukket fra registrering. Disse beskrivende tegn anses for uegnede til at opfylde varemærkers essentielle funktion som angivelse af oprindelsen (Domstolens dom af 23.10.2003, sag C-191/01, KHIM mod Wrigley, Sml. I, s. 12447, præmis 29 og 30).

39 I dette perspektiv er de tegn og angivelser, der henhører under artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009, sådanne, der i den relevante kundekreds' normale sprogbrug — enten direkte eller ved henvisning til en af dens væsentligste egenskaber — kan tjene til at betegne en vare eller en tjenesteydelse, for hvilken der er ansøgt om registrering (Domstolens dom af 20.9.2001, sag C-383/99 P, Procter & Gamble mod KHIM, Sml. I, s. 6251, præmis 39, og Rettens dom af 22.6.2005, sag T-19/04, Metso Paper Automation mod KHIM (PAPERLAB), Sml. II, s. 2383, præmis 24).

40 Det følger heraf, at det, for at et tegn kan falde ind under forbuddet i artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009, er nødvendigt, at det har en tilstrækkelig direkte og konkret forbindelse til de omhandlede varer eller tjenesteydelser til, at den berørte kundekreds straks og uden yderligere overvejelse kan opfatte det som en beskrivelse af de omhandlede varer eller tjenesteydelser eller af en af deres egenskaber (PAPER-LAB-dommen, nævnt i præmis 39 ovenfor, præmis 25).

41 Således skal spørgsmålet om, hvorvidt et tegn er beskrivende, vurderes dels i forhold til de pågældende varer eller tjenesteydelser, som tegnet ønskes registreret for, dels i forhold til, hvordan den berørte kundekreds, der udgøres af forbrugerne af disse varer eller tjenesteydelser, forstår tegnet (Rettens dom af 14.6.2007, sag T-207/06, Europig mod KHIM (EUROPIG), Sml. II, s. 1961, præmis 30).

42 I det foreliggende tilfælde har parterne ikke bestridt, at appelkammeret med rette kunne fastslå, at den relevante kundekreds udgjordes af Fællesskabets engelsksprogede forbrugere, at denne kundekreds omfattede fagfolk og almindelige forbrugere, og at den pågældende kundekreds skulle anses for almindeligt oplyst, rimeligt opmærksom og velunderrettet. Tilsvarende er det ikke bestridt, at de tre ordbestanddele, der udgør det ansøgte varemærke, er engelske ord, der forstås af denne kundekreds.

43 Indledningsvis må sagsøgerens argument (jf. præmis 36 ovenfor), hvorefter appelkammeret ikke godtgjorde, at det omhandlede tegn var blevet anvendt eller kunne blive anvendt fremover med et beskrivende formål, forkastes som ugrundet.

44 Det fremgår af retspraksis, at selv om artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009 forfølger et formål af almen interesse, hvorefter de tegn og angivelser, der beskriver egenskaber ved de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om registrering, frit skal kunne bruges af alle (dommen i sagen KHIM mod Wrigley, nævnt i præmis 38

ovenfor, præmis 31), forholder det sig ikke desto mindre således, at dens anvendelse ikke afhænger af, at der består et konkret, aktuelt eller tungtvejende behov for at udelukke enerettigheder (Rettens dom af 27.2.2002, sag T-106/00, Streamserve mod KHIM (STREAMSERVE), Sml. II, s. 723, præmis 39).

45 Det skal derfor i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 40 ovenfor, undersøges, om det ansøgte varemærke er omfattet af anvendelsesområdet for forbuddet i artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009. Det ansøgte varemærke skal i forbindelse med denne undersøgelse herved ses som en helhed (jf. i denne retning Domstolens dom af 19.4.2007, sag C-273/05 P, KHIM mod Celltech, Sml. I, s. 2883, præmis 78-80).

46 Hvad angår udtrykket »euro automatic payment« bemærkes, at dette ikke afviger fra det engelske sprogs syntaktiske og leksikale regler, men derimod er udformet i overensstemmelse med disse (jf. i denne retning Rettens dom af 20.3.2002, sag T-356/00, DaimlerChrysler mod KHIM (CARCARD), Sml. II, s. 1963, præmis 29). Det er i denne forbindelse ikke bestridt af parterne, at adjektivet »automatic« klart kvalificerer substantivet »payment«.

47 Hvad angår betydningen af de bestanddele, som udgør det ansøgte varemærke, er det ubestridt, dels at bestanddelen »euro« kan forstås som en henvisning til den fælles europæiske valuta, dels at den normale betydning af bestanddelen »payment«, der på dansk oversættes til »betaling«, henset til den relevante kundekreds, er overdragelse af en pengesum til gennemførelse af en betalingsforpligtelse. Hvad angår betydningen af bestanddelen »automatic« henviser denne ifølge sagsøgeren til en handling, som sker uden udtryk for vilje. Udtrykket »euro automatic payment« er derfor stadig ifølge sagsøgeren uden nogen form for direkte, klar eller umiddelbar identificerbar betydning.

48 Selv om ordet »automatic« henviser til en mekanisme, der selv kan gennemføre en transaktion eller selv kan følge en fremgangsmåde, udelukker en sådan omstændighed imidlertid ikke, at den pågældende mekanisme kan aktiveres eller endog opretholdes ved en udtrykt vilje. Dette gælder eksempelvis for anvisning af en betaling til tredjemand, som gennemføres i et bankinstitut. I modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, kan udtrykket »euro automatic payment« således fortolkes som en henvisning til en gennemførelse af en automatisk betalingsproces i euro, som indebærer, at brugeren af egen fri vilje foretager et valg i et enkelt tilfælde eller fortløbende.

49 Det er i modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, endvidere med rette, at Harmoniseringskontoret har gjort gældende, at ordet »automatic«, der tilhører den familie af ord på engelsk, der alle stammer fra ordet »automat«, hyppigt anvendes på dette sprog i bank- og finanssektoren. Således betegner eksempelvis »automat« generelt en automatisk anordning til distribution af pengesedler, og udtrykket »automated teller machine« betegner en »selfbanking-maskine« eller en automatisk anordning til distribution af pengesedler. Den relevante kundekreds vil ikke se det som overraskende eller usædvanligt, at ordene »automatic« og »payment« på engelsk anvendes sammen inden for bank- og finanssektoren.

50 Endelig bemærkes, at den omstændighed, at det ansøgte varemærke som påstået af sagsøgeren kan have andre betydninger, ikke er til hinder for anvendelsen af den absolutte registreringshindring i artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009. Ifølge fast retspraksis rammes et ordmærke af en relativ registreringshindring i henhold til den pågældende bestemmelse, hvis det efter i det mindste én af dets potentielle betydninger betegner en egenskab ved de omhandlede varer eller tjenesteydelser (dommen i sagen KHIM mod Wrigley, nævnt i præmis 38 ovenfor, præmis 32, og Rettens dom af 9.3.2010, sag T-15/09, Information mod KHIM (EURO AUTOMATIC CASH), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 39).

51 På baggrund af det ovenstående skal det konkluderes, at det var med rette, at appelkammeret fastslog, at den betydning af udtrykket »euro automatic payment«, som undersøgeren lagde til grund, dvs. en automatisk betaling i euro, var korrekt. Et sådant udtryk skal således fortolkes som dækkende over en betalingsmekanisme i euro, som forbrugeren af egen fri vilje har valgt at benytte i et enkelt tilfælde eller fortløbende, og som er i stand til selv at foretage en handling eller selvstændigt anvende en fremgangsmåde. Det må fastslås, at denne betydning kan opfattes af den relevante kundekreds, uden at en indgående analyse eller tankevirksomhed er nødvendig.

52 Sagsøgerens argument, hvorefter udtrykket »euro automatic payment« ikke har nogen direkte, klar og umiddelbart identificerbar betydning, må derfor forkastes som ugrundet.

53 Det skal således herefter, henset til den betydning af udtrykket »euro automatic payment«, der skal lægges til grund, vurderes, om dette udtryk er beskrivende for de varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærket søges registreret.

54 I den forbindelse fremgår det for det første for så vidt angår de væsentlige formforskrifter, der skal iagttages ved behandlingen af en EF-varemærkeansøgning, af retspraksis dels, at prøvelsen af de absolutte registreringshindringer i relation til begrundelsespligten skal være rettet mod hver enkelt af de varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærket er søgt registreret, dels at den afgørelse, hvorved den kompetente myndighed giver afslag på registrering af et varemærke, i princippet skal begrundes i forhold til hver enkelt af disse varer eller tjenesteydelser (jf. Rettens dom af 20.5.2009, forenede sager T-405/07 og T-406/07, CFCMCEE mod KHIM (P@YWEB CARD og PAYWEB CARD), Sml. II, s. 1441, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis). Domstolen har endvidere præciseret, at denne begrundelsespligt ligeledes følger af det væsentlige krav om, at alle afgørelser, hvorved en national myndighed afslår en rettighed, der er anerkendt i fællesskabsretten, kan undergives en domstolskontrol, der skal sikre en effektiv beskyttelse af denne rettighed, og som derfor skal omfatte spørgsmålet, om begrundelsen er lovlig. Såfremt den samme registreringshindring gør sig gældende

for en kategori eller en gruppe af varer eller tjenesteydelser, kan myndigheden dog begrænse sig til at anføre en generel begrundelse for alle de omhandlede varer eller tjenesteydelser (Domstolens dom af 15.2.2007, sag C-239/05, BVBA Management, Training en Consultancy, Sml. I, s. 1455, præmis 34-37, og dommen i sagen P@YWEB CARD og PAYWEB CARD, præmis 54).

55 Harmoniseringskontorets mulighed for at give en generel begrundelse for anvendelsen af en absolut registreringshindring for en kategori eller gruppe af varer eller tjenesteydelser må dog ikke skade formålet med begrundelsespligten i henhold til artikel 253 EF og artikel 75, første punktum, i forordning nr. 207/2009, som består i at underlægge en afgørelse, som afviser registrering af et EF-varemærke, effektiv domstolskontrol. Det skal derfor kræves, at de pågældende varer og tjenesteydelser har en tilstrækkeligt direkte og konkret forbindelse med hinanden, således at de danner en kategori eller gruppe af varer eller tjenesteydelser med en tilstrækkelig ensartethed med henblik på, at Harmoniseringskontoret kan give en sådan generel begrundelse. Det blotte forhold, at de pågældende varer eller tjenesteydelser er omfattet af samme klasse i Nicearrangementet, er ikke tilstrækkeligt hertil, idet disse klasser ofte indeholder meget forskellige varer og tjenesteydelser, som ikke nødvendigvis har en sådan tilstrækkeligt direkte og konkret forbindelse med hinanden (jf. dommen i sagen P@YWEB CARD og PAYWEB CARD, nævnt i præmis 54 ovenfor, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).

56 For så vidt angår realitetsbehandlingen af en ansøgning om registrering af et EF-varemærke fremgår det for det andet af retspraksis, at Harmoniseringskontoret i henhold til forordning nr. 207/2009 skal undersøge ansøgningen i forhold til alle de varer og tjenesteydelser, der er angivet i den pågældende fortegnelse over de varer og tjenesteydelser, der er søgt registreret, og såfremt den fortegnelse over varer og tjenesteydelser, der ledsager en EF-varemærkeansøgning, omfatter en eller flere kategorier af varer eller tjenesteydelser, er Harmoniseringskontoret ikke forpligtet til at foretage en analyse af hver enkelt vare eller tjenesteydelse i den pågældende kategori, men skal

foretage en undersøgelse af kategorien som sådan (jf. i denne retning Rettens dom af 9.7.2008, sag T-304/06, Reber mod KHIM — Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), Sml. II, s. 1927, præmis 22 og 23 og den deri nævnte retspraksis).

57 Det skal derfor for det tredje og på grundlag af den retspraksis, der er nævnt i præmis 54 og 55 ovenfor, fastslås analogt, at Harmoniseringskontoret for så vidt angår de materielle betingelser vedrørende behandlingen af en EF-varemærkeansøgning, som omhandlet i præmis 56 ovenfor, alene kan foretage en generel undersøgelse for hver kategori af varer og tjenesteydelser, for så vidt som de omhandlede varer og tjenesteydelser har en tilstrækkelig direkte og konkret forbindelse med hinanden, således at de udgør en tilstrækkeligt ensartet kategori eller gruppe af varer eller tjenesteydelser.

58 Det er på baggrund af disse principper, at det skal efterprøves, om appelkammeret i tilstrækkelig grad undersøgte det ansøgte varemærkes beskrivende karakter i forhold til de pågældende varer og tjenesteydelser.

— Kortene i klasse 9

59 For så vidt angår de kort, der henhører under klasse 9, dvs. »hukommelseskort eller mikroprocessorkort, magnetiske kort, magnetiske identitetskort eller mikroprocessorkort til identificering, magnetiske eller mikroprocessorbetalingskort, -kreditkort, -hævekort, elektroniske betalingskort«, fastslog appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 20, at idet de pågældende kort kunne anvendes til betalinger, var det ansøgte varemærke beskrivende for de omhandlede varers anvendelse.

60 Det skal i denne henseende for det første anføres, at i det omfang disse varer, der henvender sig til samme kundekreds, nemlig den brede offentlighed samt fagfolk, tager form af et kort forsynet med en magnetstribe, en processor eller en chip, der er i stand til at registrere og overføre data ved hjælp af et værktøj (digitalt), som kan læse og behandle oplysninger, udgør disse varer på grund af deres kendetegn og lignende eller endog identiske funktioner, en ensartet gruppe af varer.

61 Disse kort gør det det nemlig muligt at overføre data og oplysninger, som er registreret herpå, gennem et kommunikationsnetværk, såsom internettet eller et kabel- eller satellitnetværk, til en udbyder af tjenesteydelser, således at han kan identificere ihændehaveren og vedkommendes adgangsret. En sådan overførsel af data og oplysninger giver ihændehaveren af disse kort mulighed for, i givet fald mod betaling, at få adgang til det pågældende kommunikationsnetværk for at overføre, modtage og registrere andre data og oplysninger og at gennemføre elektroniske betalinger (jf. analogt dommen i sagen P@YWEB CARD og PAYWEB CARD, nævnt i præmis 54 ovenfor, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis).

62 Appelkammeret kunne således gyldigt fastslå dels, at denne kategori af varer havde samme egenskaber, herunder at gøre det muligt at gennemføre betalinger i euro, og kunne følgelig foretage en generel vurdering for hver kategori af den registreringsansøgning, der blev indgivet for disse varer, dels at den relevante kundekreds, når den stilles over varer i denne kategori, som bærer tegnet »euro automatic payment«, straks og uden yderligere overvejelse vil tro, at der er tale om kort, der har til formål at gennemføre automatiske betalinger i euro.

63 Det var følgelig med rette, at appelkammeret fastslog, at det ansøgte varemærke var beskrivende i forhold til de omhandlede kort.

— De varer, der henhører under it- og telekommunikationssektoren i klasse 9

64 Hvad angår de varer, der henhører under it- og telekommunikationssektoren i klasse 9, dvs. »magnetiske databærere, optiske databærere, databehandlingsapparater, apparater til intern kommunikation, grænseflader (databehandlingsudstyr), læseapparater (databehandlingsudstyr), software (lagrede programmer), software til bogføring, monitorer (computerprogrammer), computere, periferisk computerudstyr, lagrede computerprogrammer, lagrede systemanvendelsesprogrammer (til computere), centrale databehandlingsenheder (processorer), edb-programmer og -udstyr, der gør det muligt at tilbyde alle tjenesteydelser vedrørende bankvirksomhed, finansieringsinstitutter og forsikringsvirksomhed via nettet, dvs. it-udstyr og it-anordninger, software til beskyttet onlinebetaling via elektroniske kommunikationsnet, apparater og instrumenter til elektronisk betaling, dvs. it-udstyr og it-anordninger, edb-udstyr til elektronisk betaling, software til elektroniske betalingstransaktioner, elektriske og elektroniske anordninger til forvaltning af finansielle transaktioner«, der vedrører it-området, og »radiotelefonapparater, radio- og fjernsynsmodtagere, telefonapparater, mobiltelefoner, mekanismer til forudbetaling til fjernsynsapparater, sendere (telekommunikation)«, der vedrører telekommunikationsområdet, fastslog appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 22, at alle disse varer kunne inkorporere en automatisk betalingsmekanisme, og at der derfor forelå en tilstrækkeligt direkte og konkret forbindelse mellem det ansøgte varemærke og de nævnte varer.

65 Hvad for det første angår de varer, der henhører under it-sektoren i klasse 9, udgør de pågældende varer, for så vidt som alle disse varer, der henvender sig til samme kundekreds, dvs. den brede offentlighed samt fagfolk, er i stand til at lagre, opbevare, behandle, overføre og videresende data og oplysninger, på grund af deres kendetegn og deres lignende eller endog identiske funktioner, en ensartet gruppe af varer. Af de samme grunde som anført i præmis 61 ovenfor for så vidt angår kort, gør disse varer

det bl.a. muligt for deres brugere at foretage elektroniske betalinger, herunder ved distancebetalinger.

66 Appelkammeret kunne således gyldigt fastslå dels, at denne kategori af varer havde samme egenskaber, herunder at gøre det muligt at gennemføre betalinger i euro, og kunne følgelig foretage en generel vurdering for hver kategori af den ansøgning om registrering af et EF-varemærke, der blev indgivet for disse varer, dels at den relevante kundekreds, når den stilles over varer i denne kategori, som bærer tegnet »euro automatic payment«, straks og uden yderligere overvejelse vil tro, at der er tale om et produkt, der er forbundet med et kommunikationsnet, som gør det muligt at gennemføre direkte betalinger i euro ved hjælp af det pågældende net.

67 Hvad for det andet angår varer, der henhører under telekommunikationsområdet i klasse 9, udgør disse varer, i det omfang varerne, som henvender sig til samme kundekreds, dvs. den brede offentlighed samt fagfolk, er i stand til at lagre, behandle, overføre og videresende data og oplysninger, på grund af deres kendetegn og lignende eller endog identiske funktioner, en ensartet gruppe af varer. Af samme grunde som anført i præmis 61 ovenfor for så vidt angår kort, gør disse varer det nemlig bl.a. muligt for deres brugere at gennemføre elektroniske betalinger, herunder ved distancekøb. Dette gælder ligeledes for »mekanismer til forudbetaling til tv-apparater«, i det omfang disse mekanismer, såsom en dekoder eller en boks til modtagelse af betalings-tv, der udbydes på et kabel- eller satellitnetværk, er forsynet med både et kort (ofte kaldet »smartcard«) og en indretning, der gør det muligt at indføre dette kort for at tillade betalingsadgangen til et sådant netværk (jf. analogt dommen i sagen P@YWEB CARD og PAYWEB CARD, nævnt i præmis 54 ovenfor, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis).

68 Appelkammeret kunne således gyldigt dels fastslå, at denne kategori af varer havde samme egenskaber, herunder at gøre det muligt at gennemføre betalinger i euro og kunne følgelig foretage en generel vurdering for hver kategori af den ansøgning om registrering af et EF-varemærke, der blev indgivet for disse varer (jf. i denne retning Rettens dom af 23.9.2009, sag T-396/07, France Télécom mod KHIM (UNIQUE), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 29), dels at den relevante kundekreds, når den stilles over varer i denne kategori, som bærer tegnet »euro automatic payment«, straks og uden yderligere overvejelse vil tro, at der er tale om et produkt, der er forbundet med et kommunikationsnet, som gør det muligt at gennemføre direkte betalinger i euro ved hjælp af det pågældende net.

69 Det var følgelig med rette, at appelkammeret fastslog, at det ansøgte varemærke havde fornødent særpræg i forhold til de varer, der henhører under den omhandlede it- og telekommunikationssektor.

— De øvrige varer i klasse 9

70 Hvad for det første angår »betalingsautomater« og »hæveautomater« skal det fastslås, at i lighed med, hvad appelkammeret fastslog i den anfægtede afgørelses punkt 15, og i modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende, er formålet med de førstnævnte samt det mulige og sandsynlige formål med de sidstnævnte at gennemføre automatiske betalinger.

71 Det ansøgte varemærke vil derfor opfattes således, at det betegner en teknisk funktion ved de omhandlede varer, nemlig muligheden for at gennemføre betalinger i euro, eller at det vedrører en af varernes egenskaber, nemlig automatikken, som kan tages

i betragtning forbindelse med den relevante kundekreds' valg af sådanne varer. Det ansøgte varemærke oplyser derfor den relevante kundekreds om en af de væsentlige egenskaber ved de omhandlede varer, nemlig at de har eller kan have en mekanisme, der gør det muligt at gennemføre automatiske betalinger i euro.

72 Det følger heraf, at idet udtrykket »euro automatic payment« set fra den relevante kundekreds'synsvinkel i omsætningen kan tjene til at betegne en egenskab ved»betalingsautomater« og »hæveautomater«, var det med rette, at appelkammeret fastslog, at det omstridte varemærke var beskrivende for anvendelsen af varerne.

73 Hvad for det andet angår »detektorer til falske sedler og mønter«, »salgsautomater« og »stregkodelæsere« fastslog appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 17, 19 og 21, at alle disse varer enten inkorporerede en automatisk betalingsmekanisme eller var inkorporeret i en sådan mekanisme. Appelkammeret præciserede i øvrigt i den anfægtede afgørelses punkt 19 og 21, at »detektorer til falske sedler og mønter« og »stregkodelæsere« kunne være tæt forbundet med systemer til automatisk betaling såsom billetsalgsautomater eller automater med salg af andre genstande, og de kunne således have samme anvendelsesformål som disse sidstnævnte.

74 Dernæst og som anført ovenfor i præmis 51 skal en automatisk betaling i euro fortolkes som en mekanisme, som forbrugeren af egen fri vilje vælger at benytte i et enkelt tilfælde eller fortløbende, og som er i stand til selv at foretage en handling eller selvstændigt anvende en fremgangsmåde.

75 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at i modsætning til hvad sagsøgeren har hævdet, er den automatiske karakter ved en betaling i euro, der gennemføres ved hjælp af »salgsautomater« og »billetautomater«, ikke udelukkende et udtryk for vilje fra forbrugerens side.

76 Det var følgelig med rette, at appelkammeret fastslog, at det ansøgte varemærke var beskrivende for anvendelsen af »detektorer til falske sedler og mønter«, »salgsautomater«, »billetautomater« og »stregkodelæsere«, for så vidt som de omhandlede varer inkorporerer en automatisk betalingsmekanisme eller vil kunne inkorporere en sådan mekanisme.

77 Hvad for det tredje angår »pengeautomater« fastslog appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 18, at når en pengeautomat udbetaler en sum penge til indehaveren af et bankkort, udbetaler den bank, som den pågældende automat er tilknyttet, alene en pengesum til gennemførelse af en forpligtelse, der tilsigter at udligne en gæld til indehaveren af bankkortet. Det ansøgte varemærke er følgelig beskrivende for de pågældende varer, hvis anvendelse er tæt forbundet med betalingsbegrebet. Det må imidlertid fastslås, at i modsætning hvad sagsøgeren har gjort gældende, kan det ikke udelukkes, at den relevante kundekreds ved en analyse af det ansøgte varemærke bl.a. vil opfatte dette således, at det beskriver transaktioner vedrørende hævning af likvide midler, idet disse sidstnævnte må ligestilles med betalinger.

78 Det må under alle omstændigheder i lighed med, hvad Harmoniseringskontoret har anført, fastslås, at pengeautomater kan frembyde en bred vifte af funktioner, der går ud over den blotte udbetaling af penge, såsom gennemførelse af betalinger eller overførsler eller endog som præciseret i den anfægtede afgørelses punkt 18 print af kontoopgørelser. Den relevante kundekreds vil derfor opfatte angivelser om, at et produkt gør det muligt at gennemføre automatiske betalinger i euro, som beskrivende, forudsat at denne egenskab er relevant i forhold til det omhandlede produkt (jf. i denne retning Rettens dom af 9.3.2010, sag T-77/09, hofherr communikation mod KHIM

(NATURE WATCH), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 30), hvilket tydeligvis er tilfældet i denne sag.

79 Det var således med rette, at appelkammeret udtalte, at det ansøgte varemærke var beskrivende for anvendelsen af »pengeautomater«.

80 Det skal endvidere noteres, at det friholdelsesbehov, der er nævnt i præmis 44 ovenfor, hvorefter tegn eller angivelser, der er beskrivende for kategorier af varer eller tjenesteydelser, for hvilke der er søgt registrering, frit skal kunne bruges af alle, indebærer, at sagsøgtes konkurrenter, der i deres pengeautomater måtte ønske at inkorporere en mekanisme til automatisk betaling i euro, frit kan anvende udtrykket »euro automatic payment«.

81 Hvad for det fjerde angår »automater til kontoopgørelser og kontoudtog« fandt appelkammeret i den anfægtede afgørelses præmis 18 i det væsentlige, at disse er tæt forbundne med »pengeautomater«, idet disse varer er inkorporeret i et og samme apparat, og at det ansøgte varemærke følgelig vil opfattes med samme indirekte beskrivelse af de to omhandlede varer.

82 Det må nemlig fastslås, at »automater til kontoopgørelser og kontoudtog« på den ene side og »pengeautomater« på den anden side kan etableres i en og samme maskine, og at de førstnævnte ligesom de sidstnævnte kan udføre andre funktioner. Den relevante kundekreds vil derfor opfatte det ansøgte varemærke således, at det beskriver

en væsentlig egenskab ved den omhandlede vare, nemlig at de er i stand til at inkorporere en mekanisme til automatisk betaling i euro.

83 Det var følgelig med rette, at appelkammeret fastslog, at det ansøgte varemærke var beskrivende for »automater til kontoopgørelser og kontoudtog«.

84 Det fremgår af samtlige ovenstående betragtninger, at appelkammeret på grundlag af bestemmelserne i artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009 fastslog, at det ansøgte varemærke var beskrivende for varerne i klasse 9 som omhandlet i præmis 4 ovenfor.

— Tjenesteydelserne i klasse 36

85 Hvad angår tjenesteydelserne i klasse 36 må det for det første konstateres dels, at de alle udbydes navnlig i bank-, finans- og it-sektoren med henblik på gennemførelse af kommercielle og finansielle transaktioner, dels at de pågældende tjenesteydelser i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, alle indebærer en gennemførelse af en betalingstransaktion, hvad enten dette sker ved hjælp af et kort eller i givet fald elektronisk.

86 I den forbindelse skal det i forhold til de argumenter, der er fremført af sagsøgeren (jf. præmis 30 og 31 ovenfor), præciseres, at dette, som appelkammeret med rette fastslog, bl.a. er tilfældet for mæglervirksomhed vedrørende værdipapirer eller børsmæglervirksomhed via et elektronisk kommunikationsnetværk online, der gør det muligt for mæglere at foretage betalingstransaktioner i den begunstigedes interesse på det omhandlede marked. Det var ligeledes med rette, at appelkammeret i det væsentlige

fastslog, at veksling af penge hviler på en betalingstransaktion med henblik på indbyrdes udveksling af valuta.

87 På denne baggrund har tjenesteydelserne i klasse 36 alle samme egenskab og endog samme formål, således at de kan anses for en ensartet gruppe af tjenesteydelser, og at en generel vurdering for hver kategori, som den, der er foretaget i den anfægtede afgørelses punkt 25-27, hvorefter de omhandlede tjenesteydelser giver mulighed for at gennemføre eller opnå automatiske betalinger i euro, er tilstrækkelig ved den materielle behandling af ansøgningen om registrering af det varemærke, der vedrører disse (jf. analogt dommen i sagen P@YWEB og PAYWEB CARD, nævnt i præmis 54 ovenfor, præmis 80).

88 For det andet skal det konstateres, at der set fra den relevante kundekreds'synsvinkel består en tilstrækkeligt direkte og konkret forbindelse mellem dels ordmærket »euro automatic payment«, dels en særlig egenskab ved alle de andre af de af klasse 36 omfattede tjenesteydelser, der består deri, at de gør det muligt at gennemføre eller at modtage automatisk betaling i euro, eventuelt elektronisk, som er tæt forbundet med automatik-begrebet i forbindelse med kommercielle og finansielle transaktioner inden for bank-, finans- og it-sektoren.

89 Endvidere forkastes sagsøgerens argument, hvorefter Harmoniseringskontoret i sin tidligere afgørelsespraksis har anerkendt, at et varemærke, der alene er suggestivt i forhold til den bank- og finanssektor, som de omhandlede tjenesteydelser vedrører, ikke er beskrivende for disse tjenesteydelser. Det skal nemlig bemærkes, at de afgørelser vedrørende registrering af et tegn som EF-varemærke, som appelkamrene skal træffe i henhold til forordning nr. 207/2009, hører til de bundne forvaltningsbeføjelser og ikke til de skønsmæssige beføjelser. Spørgsmålet, om et tegn kan registreres som EF-varemærke, skal derfor kun bedømmes på grundlag af denne forordning,

således som den er fortolket af Unionens retsinstanser, og ikke på grundlag af Harmoniseringskontorets tidligere praksis (STREAMSERVE-dommen, nævnt i præmis 44 ovenfor, præmis 66)

90 Det må således, som appelkammeret gjorde det i den anfægtede afgørelses punkt 24, fastslås, at idet udtrykket »euro automatic payment« giver direkte oplysninger om genstanden for tjenesteydelserne i klasse 36, kan det ansøgte tegn udgøre en simpel beskrivelse af selve karakteren af eller af formålet med de pågældende tjenesteydelser.

91 På denne baggrund var det med rette, at appelkammeret på baggrund af bestemmelserne i artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009 fastslog, at det ansøgte varemærke var beskrivende for tjenesteydelserne i klasse 36 som omhandlet i præmis 4 ovenfor.

92 Konklusionerne i præmis 84 og 91 ovenfor kan ikke drages i tvivl af sagsøgerens argument, der er gengivet i præmis 32-35 ovenfor, hvorefter udtrykket »euro automatic payment« ikke er beskrivende, men suggestivt, endog vilkårligt, alt efter om de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af det ansøgte varemærke, henhører eller ikke henhører under bank- og finanssektoren.

93 Det fremgår nemlig af retspraksis, at en beskrivelse, der svarer til en direkte betegnelse af genstanden, beskaffenheden eller egenskaber ved de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket søges registreret, omfattes af artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009, mens en hentydning kendetegnes ved en mangel på tilstrækkelig tæt forbindelse mellem på den ene side det ansøgte varemærke og på den anden side

de omhandlede varer eller tjenesteydelser, således at det ikke overskrider det tilladte område for antydninger (jf. i denne retning Rettens dom af 31.1.2001, sag T-24/00, Sunrider mod KHIM (VITALITE), Sml. II, s. 449, præmis 22 og 24).

94 Eftersom det er godtgjort, at udtrykket »euro automatic payment« er beskrivende for varerne i klasse 9 og for tjenesteydelserne i klasse 36, henhører det pågældende udtryk under området for beskrivelser som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009 og ikke under området for hentydninger.

95 På grundlag af samtlige ovenstående betragtninger var det med rette, at appelkammeret fastslog, at det ansøgte varemærke er beskrivende for så vidt angår varerne og tjenesteydelserne i klasse 9 og 36 som omhandlet i præmis 4 ovenfor. Det første anbringende skal således forkastes som ugrundet.

96 Idet det ifølge fast retspraksis meget klart fremgår af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 207/2009, at det er tilstrækkeligt, at én af de absolutte registreringshindringer, der opregnes i denne bestemmelse, finder anvendelse, for at det pågældende tegn ikke kan registreres som EF-varemærke (Domstolens dom af 19.9.2002, sag C-104/00 P, DKV mod KHIM, Sml. I, s. 7561, præmis 29, og Rettens dom af 8.7.2008, sag T-160/07, Lancôme mod KHIM — CMS Hasche Sigle (COLOR EDITION), Sml. II, s. 1733, præmis 51), er det ikke længere nødvendigt at undersøge det andet af de af sagsøgeren påberåbte anbringender om tilsidesættelse af forordningens artikel 7, stk. 1, litra b).

97 Af det anførte følger, at Harmoniseringskontoret bør frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

98 Ifølge artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale Harmoniseringskontorets omkostninger i overensstemmelse med dets påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.

2) Euro-Information — Européenne de traitement de l'information betaler sagens omkostninger.

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. april 2011.

Underskrifter